

хамбарътъ. После провѣри кошарата. Дали широката врата на сайваната не зѣе, за да влѣзатъ крадци. Тамъ бѣха всичкитѣ части на машинитѣ, на колята, всички гребла, мотики, брадви. Трѣбваше да затвори въ него которака, защото се навѣдили едри плъхове и разяждатъ каишитѣ. Само тѣхниятъ которакъ имъ надвиваше.

Най-много се боеше стрина Василица да не забравятъ да изгасятъ въ одаята лампата. Нали сж аргати, нали всичко имъ е чуждо! И да стане пожаръ, малко ги е грижа.

А пъкъ и да ги е грижа, отъ умора могатъ да забравятъ.

Тѣй си мисли стрина Василица и върви изъ тъмното. Не се бои, защото голѣмото куче е пуснато отъ синджира и върви съ нея.

На връщане тя се сѣща, че е забравила да види, дали конярътъ е отишълъ до горичката. Конетѣ трѣбва да пасатъ нощемъ, защото цѣлъ день сж работили. Къмъ горичката има буйна трева. Тя отиде да попита работницитѣ и да провѣри, дали другитѣ коне сж въ яхъра и дали е залостена тѣхната врата. Следъ това се върна въ кѣщи. Изведнажъ голѣмото куче изрѣмжа, излаяха неспокойно и другитѣ. Стрина Василица се завітче нататъкъ, одето изшумулѣ нѣщо. Нѣколко черни сѣнки тичаха презъ шосето. Тя се загледа, ала нищо не личеше. Завтече се къмъ одаята да извика на работницитѣ и видѣ, какъ покрай оградата префуча конь, а задъ него вързани три други коня. Позна по дългата опашка тѣхния черенъ конь. Стрина Василица заблѣска съ две ржце прозореца на одаята, и завика: